

מימרא-statement ■ **חולקים-disputants** ◆ **קושיא-challenge** ♣ **שאלה-question** ^ **תירוץ-answer** ! **ראיה-proof** ■

◆ **חולקים-disputants** **קודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review** **מבאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment** < **מעשה-story** O

key-מקרא:

Talmud Navigator

ערכין-שום היתומים		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא		מאן דאמר												
המקדיש נכסיו והיתה עליו כתובת אשה - ר"א אומר: כשיגרשנה ידור הנאה	[ר"א]											◆	■	מ
אינו צריך.	רבי יהושע:											◆	■	מ
אף הערב לאשה בכתובתה והיה בעלה מגרשה - ידירנה הנאה, שמא יעשה קינוניא על נכסים של זה ויחזיר את אשתו.	כיוצא בדבר ארשב"ג:												■	מ
במאי קמפלגי?													^	ג
אדם עושה קינוניא על ההקדש	רבי אליעזר סבר:											◆	!	◇
אין אדם עושה קינוניא על ההקדש.	רבי יהושע סבר:											◆	!	◇
שכיב מרע שהקדיש כל נכסיו, ואמר מנה לפלוני בידי - נאמן, חזקה אין עושה קינוניא על הקדש	ואלא הא דאמר רב הונא:											■	♣	מ
לימא כתנאי אמרה לשמעתיך													♣	מ
לא, עד כאן לא פליגי אלא בבריא, - אבל בשכיב מרע - דברי הכל אין אדם עושה קינוניא על ההקדש, מ"ט? אין אדם חוטא ולא לו.													!	◇
בבריא דכ"ע לא פליגי דאדם אדם עושה קינוניא על הקדש, והכא בנדר שהודר ברבים קמפלגי:	איכא דאמרי:												!	◇
יש לו הפרה	מר סבר: [רבי אליעזר]											◆	■	!
אין לו הפרה.	ומ"ס: [רבי יהושע]											◆	■	!
ואיבעית אימא: דכ"ע נדר שהודר ברבים יש לו הפרה והכא בנדר שהודר על דעת רבים קמפלגי.													!	◇
נדר שהודר ברבים יש לו הפרה, על דעת רבים אין לו הפרה	ואלא הא דאמר אממר:												■	♣
לימא כתנאי אמרה לשמעתיך													♣	מ
ותו, רבי יהושע אומר: אינו צריך, אינו מועיל מיבעי ליה,													♣	מ
אלא הכא בשאלה דהקדש קמפלגי													!	◇
המקדיש נכסיו והיתה עליו כתובת אשה - ר"א אומר: כשהוא מגרשה ידור הנאה	והתניא: [ר"א]											◆	■	!
אינו צריך	רבי יהושע:											◆	■	!
הן הן דברי בית שמאי הן הן דברי ב"ה	ר אליעזר ברבי שמעון:												■	!
הקדש טעות הקדש	שב"ש אומרים:											◆	■	!
הקדש טעות אינו הקדש.	וב"ה אומרים:											◆	■	!
וכן היה רבן שמעון בן גמליאל אומר וכו'.														■
משה בר עצרי ערבא דכלתיה הוה, ורב הונא בריה צורבא מרבנן הוה ודחיקא ליה מילתא													○	◇
ליכא דנסכי עצה לרב הונא, דליגרש לדביתו ותיתבע כתובתה מאבוה ולהדרה מיהודרי?	אביי:												■	○
והאנן ידור הנאה תנן	א"ל רבא:												♣	מ
ואביי? אטו כל דמגרש בבי דינא מגרש?													!	מ
לסוף איגלאי מלתא דכהן הוה													○	◇
בתר עניא אזלא עניותא.	אביי:												■	○
ומי אמר אביי הכי?													♣	מ

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ^ קושיא- challenge < שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא- key:	

Talmud Navigator

מאן דאמר	מ	ג	ב	ז	ו	ז	ח	ט	י	כ	א
ערכין- שום היתומים											
מימרא											
והאמר אביי:											בג.
איזהו רשע ערום? זה המשיא עצה למכור בנכסים כרבן שמעון בן גמליאל											בג.
בריה שאני, וצורבא מרבנן שאני.											בג.
ותיפוק ליה דערב דכתובה לא משתעבך											בג.
קבלן הוה.											בג.
הניחא למאן דאמר: קבלן אע"ג דלית ליה נכסים ללוה משתעבד, אלא למ"ד: אית ליה משתעבד, לית ליה לא משתעבד, מאי איכא למימר?											בג.
איבעית אימא: רב הונא הוה ליה ואישתדוף											בג.
ואיבעית אימא: אבא לגביה בריה שעבדה משעבד נפשיה.											בג.
ערב דכתובה - דברי הכל לא משתעבד, קבלן דבעל חוב - דברי הכל משתעבד											בג.
ערב דבעל חוב וקבלן דכתובה - פליגי											בג.
אית ליה נכסי ללוה משתעבד, לית ליה לא משתעבד											בג.
אע"ג דלית ליה משתעבד.											בג.
והלכתא בכולהו אע"ג דלית ליה נכסי נמי משתעבד, לבר מערב דכתובה דאע"ג דאית ליה לא משתעבד, מ"ט? מצוה קעביד ולא מידי חסרה.											בג.
ההוא גברא דזבנינהו לנכסיה וקא גרשה לדבייתהו											בג.
שליחה רב יוסף בריה דרבא לקמיה דרב פפא:											בג.
ערב תנן, הקדש תנן, לוקח מהו?											בג.
תנא כי רוכלא נישחייב וניזיל?											בג.
דתנן תנן, דלא תנן לא תנן.											בג.
מאי טעמיה דנהרדעי?											בג.
בשלמא הקדש משום ריוח דהקדש. ערב נמי מצוה הוא דעבד ולא מידי חסרה, אלא לוקח מכדי מידע ידע דכל חד וחד איכא עליה כתובה, אמאי ניזיל וניזבון? איהו הוא דאפסיד אנפשיה.											בג.
המקדיש נכסיו והיתה עליו כתובה אשה ובעל חוב, אין האשה יכולה לגבות כתובתה מן הקדש ולא ב"ח את חובו, אלא הפודה פודה ע"מ ליתן לאשה כתובתה ולבעל חוב חובו.											בג.
הקדיש בתשעים מנה והיה חובו מאה מנה, מוסיף עוד דינר, ופודה את הנכסים האלו על מנת ליתן לאשה כתובתה ולבעל חוב את חובו.											בג.
למה לי למימר הפודה פודה?											בג.
משום דר' אבהו											בג.
שלא יאמרו הקדש יוצא בלא פדיון.											בג.
הקדיש בתשעים מנה וכו'											בג.
מתניתין דלא כרבן שמעון בן גמליאל											בג.
אם היה חובו כנגד הקדשו - פודה, ואם לאו - אינו פודה.											בג.
ורבנן עד כמה?											בג.
עד פלגא.											בג.
רב הונא בר יהודה אמר רב ששת:											בג.
אע"פ שאמרו חייבי ערכין ממשכנין אותן, נותנין לו מזון שלשים יום וכסות שנים עשר חדש, משה מוצעת וסנדליו ותפיליו, לו אבל לא לאשתו ולבניו.											בג.
אם היה אומן - נותן לו שני כלי אומנות מכל מין ומין, חרש - נותנין לו שני מעצדין ושני מגירות											בג.

disputants-חולקים ◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה < insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ערכין-שום היתומים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבי אלעזר:											
אם היה איכר - נותן לו צמדו, חמר - נותן לו המורו.												
היה לו מין אחד מרובה ומין אחד מועט, אין אומרים לו למכור מן המרובה וליקח לו מן המועט, אלא נותנין לו שני מינין מן המרובה וכל שיש לו מן המועט.												
המקדיש נכסיו - מעלין לו תפיליו.												
מאי טעמא? דאמר קרא: (ויקרא כ"ז) ואם מך הוא מערכך, החייהו מערכך.												